

ANUL III.

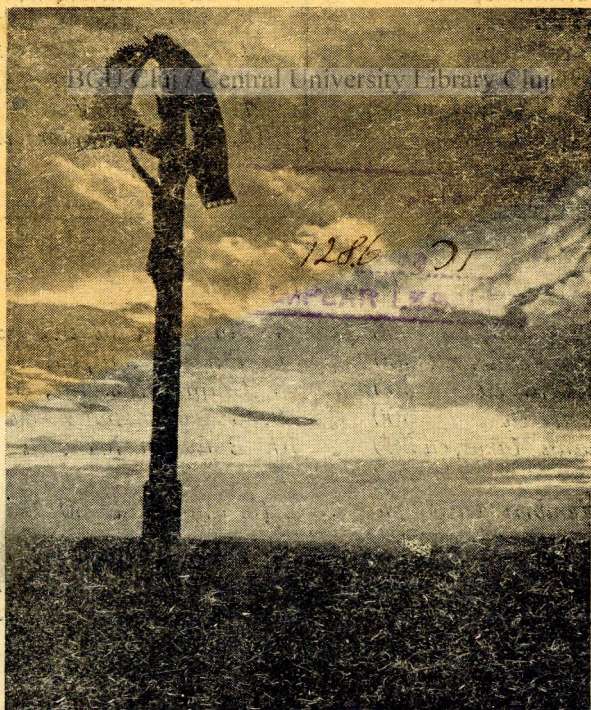
AUGUST-DECEMBRIE 1934.

No. 1-5.

VLĂSTARUL CÂMPIEI

REVISTĂ DE FOLKLOR ȘI ARTĂ POPULARĂ
ORGANUL SOCIETĂȚII CULTURALE „I. OLTEANU“
CU SEDIUL ÎN COMUNA COJOCNA JUD. CLUJ

ABONAMENT : { 80 Lei anual, 50 Lei pe 6 luni.
Instituții particulare 200 Lei, de stat 300 Lei

Cojocna. — Apus de soare. — Cpt. Șutu!

Președinte :
Dr. SIMION NEMEȘ
f. senator.

Director :
GEORGE SUCIU
preot.

Intemeietor—Redactor :
VASILE MOLDOVANU
învățător.

Toate manuscrisele și corespondența privitoare la administrația revistei precum și abonamentele se vor trimite pe adresa :
Vasile Moldovanu, învățător, comuna Cojocna, județul Cluj

Colaboratori.

1. Chifor Romulus, înv.	7. Suciu Gheorghe, protopop
2. Checicheș Maria, înv.	8. Suciu Maria, înv.
3. Cojocneanu Maria, înv.	9. Șiclovanu Gheorghe.
4. Dăneș Gheorghe.	10. Racotzi Gheorghe, înv.
5. Giurgiu Valeriu, protopop.	11. Beldeanu Vasile, preot.
6. Grossu Nicolae, înv.	12. Butuza Izidor, impiegat..

Membrii fondatori :

1. Dr. Bosica Ion, cu 1000 Lei	6. Moldovan Susana, cu 200 Lei
2. Moldovan Vasile, cu 500 "	7. Turcu Liviu, cu 250 "
3. Suciu Maria, cu 500 "	8. Chifor Romulus, cu 200 "
4. Palu Iosif, cu 500 "	9. Giurgiu Eugen, cu 200 "
5. Cojocneanu Maria, cu 500 "	10. Budușan Ioan, cu 300 "

Membrii activi, cu o cotizație anuală de 60 Lei :

1. Dna Dr. Bosica Susana.	8. Dș. Laurențiu Maria.
2. Dș. Dascăl Irina.	9. Dș. Moldovan Susana.
3. Dș. Cojocneanu Maria.	10. Dș. Runcu Victoria.
4. Dș. Suciu Maria.	11. Dl Lipovan Vasile.
5. Dl Suciu Quintilian.	12. Dl Beldean Ioan.
6. Dș. Herineanu Victoria.	13. Dl Turcu Liviu.
7. Dl Popa I. Ioan cl. Vl. L.G.B.	14. Dl Moldovan Vasile.
15. Suciu Gavril, ing. cu 100 Lei anual.	

BCU Cluj-Napoca

BCPER201901678

*iu
Legat 1286/1935*

O încercare . . .

Încercarea adeseori duce la un bun sfârșit, dar este de foarte multe ori păgubitoare. Te face să culegi foarte multe decepții.

Noi, cu acest număr, intrăm în al treilea an de muncă, în domeniul folklorului și artei populare de pe câmpia Ardealului, atât de puțin cercetată și cunoscută.

Facem o încercare, gândindu-ne la partea materială, care formează existența acestei reviste. Numărul mare al abonaților, cu abonamente neplătite de doi ani, lipsa ori-cărui modest ajutor, ne forțează să capitulăm cu adânci regrete. N'am regretat niciodată sumele însemnate rupte din salariul de mizerie al unui învățător, nici colegii mei nu regretă aceasta; regretăm însă, că nu mai putem continua iar stocul de material rămâne nepublicat și prin urmare necunoscut.

Oameni cu suflet mare ne-au înconjurat și ne-au sprijinit acțiunea cu dragă inimă. Sprijinul lor nu ne va lipsi nici de azi înainte. Revista însă, are nevoie de un suport mai tare, care se edifică de abonații conștienți.

O încercare mai facem, în nădejdea, că această încercare va avea un bun rezultat și ne vom putea continua munca începută cu atâta drag și cu nădejdi așa de mari... Ne-am înșelat materialicește dar și moralicește. Intelectualii câmpiei nu ne-au înțeles și nu ne-au trimis nimica din comoara etnică a satului. Ne-am dus noi în satele lor dar ne-am retras în masa poporului — acolo unde zace comoara etnică pe care acești intelectuali n'o cunosc.

Am făcut eforturi... Din 34000 lei, cât ne-a costă editarea numerelor din anul I și II dela abonați am încasat 6800 lei, ajutoare 3000 lei iar dela cei 21 membrii fondatori 4600 lei, în total, 14400. Restul sumei de 19600, este contribuția învățătorilor și câteva serbări cu un venit total de 4350 lei.

O caldă rugăminte îndreptăm către toți aceia cari iubesc trecutul de muncă al acestui neam: **să ne ajute, căci**

ajută un scop românesc. Datinele noastre, cari se pierd, arta noastră, care se macină, atât de mult apreciate de străini și așa de puțin cunoscute de noi. Multora le este greu, să se afirme cu ele, fiindcă sunt românești. Regretabilă greșală.

Să nădăjduim, că ne vom îndrepta, iar această încercare a noastră, va avea reușita pe care noi o dorim.

Înainte deci, să încercăm și tăria valurilor din acest an.

V. M. Delureanu.

Povestea unei troițe...

La răscruce — a două drumeaguri — bătătorite vecinic d'atăția muritori — străjuiește o troiță!

Înfipt-acolo d'un credincios al vremilor trecute, modesta troiță aduce aminte celor ce pe lângă ea trec, le aduce aminte zic, de binefăcătorul Crist...

Cioplită din lemn tare de stejar, ea a dăinuit prin vitregia vremilor.

Bătută de vânturi nemiloase, ea nu s'a clintit; stropită mereu de ploi și biciuită de fulgii iernii ea a rămas aceeași...

Ba nu! Lemnul ei — pe ici pe colo — a căpătat câte-o cicatrice; apa a pătruns încet, încet și de putrezit nici ea n'a scăpat...

Un vânt mai năprasnic dintr'o toamnă târzie a împins-o într'o parte; stă aplecată — făcând par'că o mătanie — spre rodnicul pământ!...

Mâna lui Crist — pe crucea aplecată — e par'că și mai binecuvântătoare!... Și troița este par'că și mai semnificativă...

Și totuși... Dacă cineva ar ridica-o din letargie, ar fi așa de creștinesc; dacă cineva i-ar pune măcar o simplă proptea, cine știe câte decenii — troița dela răscruce — ar mai dăinui!...

Dar nu-i nimeni... Acel „cineva” nu se zărește!...

Cel ce acum un pătrar de veac a înfipt-o aci, de mult a pus „spate la pământ și față la... Răsărit” (din cântec popular).

Și biata troiță-i duce dorul!

Florile-i săpate adânc, măestrit, în lemnul-i tare, încă se șterg pe fiecare zi și'n fiecă minută chiar...

Uite aci o frunză reliefată, cu cine știe ce custură, de citorul troiței... Coada frunzei, măestrit lucrată, e stearsă de mult, de mult e căzută de pe lemnul crucei. A fost mai fin lucrată, mai plăpândă poate...

Și — puțin mai sus — abia se mai zăresc niște motive naționale, motive d'acuma un pătrar de veac!...

Se duc toate, rând pe rând... Ploaia le stropește la regulate intervale; vântul le biciue într'una și ele se năruie mereu, mereu...

Ca mâine un vânt și mai năprasnic o va întinde-o la pământ...

Ca mâine, troița de astăzi — cu toate aducerile a-minte — nu va mai fi...

Toate se duc se prăpădesc! Și „noi”!...

„Noi” rămânem vecinic nepăsători... Comoara vremilor trecute o lăsăm să piară...

Troița din marginea de drum n'o ridicăm; măestrițele-i flori și decorațiuni încrustate nu i le fotografiem. Și ca mâine va fi poate prea târziu... Am da mult cu multul s'o mai avem măcar un minut, s'o immortalizăm cel puțin în fotografie sau într'un desen.

Tu veche troiță ce-ai primit la portamentul tău atâția moși cu barbă, ca a mea; tu cruce a neamului nostru ce-ai fost sărutată rând pe rând d'atâția osteniți drumeți, ești astăzi abătută...

Ca mâine nu vei mai fi; nu asta te'nspălmântă, ci faptul că alta nu-ți ia locul; te'nspăimântă faptul că nu s'arată măcar „cineva” care să-ți ia fotografia!

Dar ești încă nepăsătoare... Cât vei mai putea, încă vei mai dăinui...! Și mai târziu, când pe locul unde ești astăzi, vor crește bălăriile câmpului vei avea o singură mulțumire! Mulțumirea că vei rămâne în amintirea multora! Mulțumirea, că ți se va scrie povestea ta, de cei ce-au înghenunchiat, în amurgul serii, lângă tine...!

Nicolae D. Marin.
Înv. jud. Cluj.

Credințe — Superstiții.

Din comuna Cojocna, jud. Cluj.
Duhurile casei și alte duhurile...
(Urmare).

URIEȘII.

În comuna Cojocna, despre urieși, cum li-se zice, se povestesc foarte multe... Tot pământul a fost stăpânit de

urieși și nu se pomenea atunci de oamnei ca noi. Iată ce povestesc moșii și babele satului:

„Inaintea de-a vini uoameni ca noi, ca să vețuiască pământ, p'aici ierau numa urieși. Urieșii aieștea sămănau tare mult cu noi iești de azi, numa că ierau tare mărioci și tari, de-ți mișcau dealurile din loc. Nici nu umblau pământuri. Când să duceau undeva, apăi pășeu din deal în deal, așe cum umblăm noi azi. Hăl mai de-a-proape vecin ce iera cam la 30—35 km. și nu le trebuia mai mult de 5—6 minute până la iel, că doară aveu paș nu glumă.

Tăți urieșii trăieau unde-i azi cetatea Ghiurbercului. Acolo își făceau mămăliga în ciauănuri de șer tare, de tătului mari. Puneu apa de mămăligă să să șarbă și până să șerbe iei să duceau în povești, la vecini lor dela Cluj. Aruncau din când în când câte tri pași, ca să vadă nu șerbe uala. Sare ș'aduceu dila uagna din Cojocna. Să plecau numa cu mâna și luau chiar din fundul uagnei. Uamini nu glumă!...

Limbașul cojocnenilor este foarte apropiat, în expresia sunetelor mai ales, de al ungurilor. Intrebuințează foarte multe sunete palatale, pe cari noi nu le-am marcat în scriere, ca să nu complicăm expunerea și să nu facem multe greutăți cititorilor. Asupra acestor sunete am dat noi explicații în numerele trecute ale revistei. Credința în urieși am dat-o în limbașul Cojocnenilor, fără să întrebuințez semne deosebite pentru sunetele palatale. Urmează credința:

„Urieșii ierau însurați numa cu zâne, tăt așe de mari ca și iei, da de-o mândreață cum nu mai ai unde să vezi.

Când o prins de veste, că cine le-a și urmașii, oameni ca niște jerni și plini de multă răufate s'o închis în palatele lor, de unde nu mai ies nici-odată, ca să vadă lumea asta așe de schimbată.

Mai departe, se povestește cum își imaginează poporul locuințele lor și paza ce o au:

„Acolo îi păzesc multe feluri de șară sălbatică, de țî-se crâncenă pielea când le vezi. Nimeni, mai ales om pământean, nu poate să intre acolo. Acolo dorm într'una un somn lung și nu se trezesc decât foarte rar. Odată pământul se deschide și atunci zânele ies cu uălul să ducă apă de băut pântu un an întreg. Hele mai mari bogății de aur, arginți și pietrii scumpe, sunt în grămezi mari acolo. Nimeni nu poate să-și închipue ce bogății mari sunt acolo!

Ca să mai vadă ce-i pământ din când în când,

urieșii trimăt câte o zână, care se întoarce și aduce multe vești. Ele umblă nevăzute prin aer.

Atât urieșii cât și zânele, sunt tare buni la suflet, mai ales dacă-i lași în pace și nu umbli ca să știi unde l-i locul și casa. Vai și amar de pământeanu, pă care l-o prinde pe la castelele lor din pământ!... Tăți urieșii din părțile aiestea s'o adunat și stau închiși în cetatea Ghiurbercului.

Iată legenda acestei cetăți, pe care o redau în limbajul literar și localnic:

La o depărtare de 6 km. de satul Cojocna, se află cetatea Ghiurbercului, pe vârful unui deal. Este un punct trigonometric foarte pronunțat, predominând dealurile câmpiei transilvănene. Coasta din spre răsărit a cetății este foarte accidentată. Se urcă cu foarte mare greutate, deoarece la 1 m. plan, înălțimea se ridică cu 1,20 m. Terenul este format din roci sedimentare, cari se suprapun. Cu totul altfel se prezintă panta din partea opusă. Este foarte domoală până la o depărtare de un km., unde pe nesimțite se pierde în luncă. Rocile având direcția tangențială cu panta domoală cu terminație bruscă în partea râpoasă, țin bine păturile suprapuse, încât panta din spre răsărit nu se surpă cu foarte că este foarte repede la urcuș. Intre roci nu sunt pături petrificate, doar subțiri straturi de gresie în formație. Acestea sunt cele mai rezistente pături. Incolo toată structura acestui deal uriaș este de o coeziune mai slabă. Am dat aceste date, ca să se poată vedea, că nu este vorba de o cetate zidită și nici de vre-un val de pământ, ridicat de mână omenească, ci numai de o ciudățenie a naturii.

„Cetatea Ghiurbercului a fost făcută de urieși, în vremurile întunecate ale trecutului îndepărtat. Aici și-o strâns ei tăte comorile lor. Văzând că lumea s'o umplut de oameni prezărâți, s'o strâns laulaltă și s'o încuiet în cetate, împreună cu soțiile lor — zânele — ca să nu mai deie uăchi cu dânșii. Cu iei o băgat în lăuntru niște balauri fioroși, pă cari i-o pus să grijască porțile cetății. În partea de cătă răsărit — cam pe la mijlocul dealului, unde panta este mai accidentată — pe o înălțime de 15 m. locul este drept ca un părete. Sub pământ — nu prea departe — este o poartă mare, ferecată, care închide ușa palatului din cetate. Dacă poți să străbați pe această ușă, vezi un palat strălucitor, împodobit cu argint și aur și pietrii scumpe, cari strălucesc de-ți iau vederile.

Astă groaznică ușă nu uă poate deschide mână de uom pământean. Dacă chiar ar probăului cineva s'o deschidă, — după cum o mai și făcut — nu pot da de ie, de-

cât numa cu tare mare greutate. Da și de-o află, acolo nu pot intra că-i sfâșie balaurii dela intrare. Nime n'o îndrăznit încă să coate aieste porți, decând s'o petrecut-o nenorocire. In cetate nu-i apă, așe că, urieșii, trebe să iasă în fiecare an odată după apă, în ziua de Sf. Gheorghe. Apă aduc numa dela fântâna Găvoreștilor, care-i chiar sub pădurea Ghiurbercului. Atunci poarta hei mare se deschide și face mare larmă de gândești că să hâie ceriu și cineva iese din cetate și să duce după apă cu un ulcior. Urieșii nu ies niciodată, da își trimăt zânele. Poarta stă deschisă numai până când să întoarce zâna cu apa. Amu tătă lumea urieșilor din palat și cu jivinii cu tăt dorm și poți umbla cum îți place pân cetate. Trebe, însă, să te grijești ca să nu se întoarcă zânele și să te apuce acolo, că poarta să închide și acolo rămâi.

De acolo n'ai să mai ieși niciodată că te vrăjesc dururile. Hehei!... câți n'o mărs acolo, da înapoi nu s'o mai întors și nici nu s'or întoarce până-i lumea. Comorile hele multe ce-s acolo strânsă l-o ispitit odată și pă Petrea Schiopul, în tinereța lui. Intr'o noapte de Sf. Gheorghe, să nu-l știe nimeni, s'o așezat la pândă în dreptu unde a gândit el că-i poarta. O stat iel cât o stat până când o auzât on cântat de cocoș, undeva departe. Era miezu nopții. Amu să te ții Petreo!... și-o trântit boanda jos din spate ca să poată umbla mai ușor și o stat numa cu uăchii în patru părți...

Odată numa, o auzît o zguduitoră mare, de gândeî că se crapă dealu, apoi o hurnitură surdă de lanțuri și apoi două porți mari și grele se trântiră de o parte și de alta a dealului. O zână tare mândră ieși cu uălu pă umăr și lăsă în urmă o lumină de-ți lua vederile și porni ată la fântâna Găvoreștilor; da nu să uita nici în dreapta nici în stânga.

Petrea, ușor cum era, se și vâară pă poartă. Iși îndesă sacii cu aur și alte comori, îl ridică cu greu pă spate și porni afară. Zâna o intrat însă fără ca s'o mai poată vedea așe că abea o putut păși păstă prag și porțile o și pornit cu zgomot să se închidă, da o arlăpă a porții l-o ajuns păstă piciorul drept, rupându-i călcâiul. Deatunci i-o rămas porecla: Petre Schiopul.

O mai spus apoi și la alții. Mulți o mai încercat să între dar, n'o mai putut. De atunci porțile nu să mai deschid.

Culeasă de V. M. D.

(Va urma).

Muzică poporană.

Cântă cuce [cucule]

-doină de pe Câmpie -

Culeasă și armonizată
de Aug. Dordai

Andante

cân.....tă cu-ce când t-ri du..... ce cân...

tă cu ce când t-ri du..... ce să ne prindem frații

eru ce să ne prindem frați de cru ce

Tu-i merge pă sus cântând (bis) Tu fi-i cantă cîntecu-bis
To-i merge pă jos plîngînd (bis) To mi-oi plînge sufletu-bis

Tu fi-i cînta doinita -bis
To mi-oi plînge înmîie -bis.

Doină de pe Câmpie

Armonizată de A. Dordai

Moderato

Tre-nu-le cu pa-tru roa-te Hei nu mă'n stre-i na de par-te

Că nam ci ne sămă coa..... te Mai-ca-islăbă nu mă poa-te.

Surorileⁱⁱ tinerele (bis)
Nu știu cărările mele (bis)

Măndruțaⁱⁱⁱ m'iar cînta (bis)
Dar nu știu cărarea mea (bis)

Pără uas cu apă, răce.

- doină 'depe câmpie-

*culeasă și armonizată
de Aug. Dordei.*

P.

The musical score consists of two staves. The first staff is in treble clef with a key signature of one flat (B-flat) and a 2/4 time signature. It begins with a piano (*P.*) dynamic. The melody is written in a simple, folk-like style. The second staff is in bass clef and provides the harmonic accompaniment, featuring a key signature of one sharp (F-sharp) and a 2/4 time signature. Dynamics like *f*, *p*, and *pp* are indicated below the notes.

Pără uas cu apă răce Pără uas cu apă răce

Pă la poarta măi chiri tre ce Hei, hei, hei Pă la poarta măi chiri tre ce

2. Jese maica să se spele-bis. 3. Mergem în casă la țindeu-bis.
Vede că-s lacrimi de-amele-bis. Nu poate de doru meu-bis
4. De-acolo mergem ocol-bis
Nu poate de al meu dor-bis

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cojozna. — Cu plugul. — Cpt. Șutu.

Artă textilă.

(Urmare).

Nevedituri, pentru țesutura în patru ițe.

Din nevediturile în trei ițe, descrise în penultimul număr, gospodinele pot crea diferite alte modele de nevedituri; numai să țină socoteală de regulile ce noi le-am precizat acolo. Ițele se aranjează, la neveditura în patru ițe, ca și la neveditura în trei ițe. Călcatul pe tălpige urmează aceiași ordine. Dealtfel vom descrie procedeul la fiecare model în parte. Las să urmeze mai jos primul model de neveditură în patru ițe (fig. a).

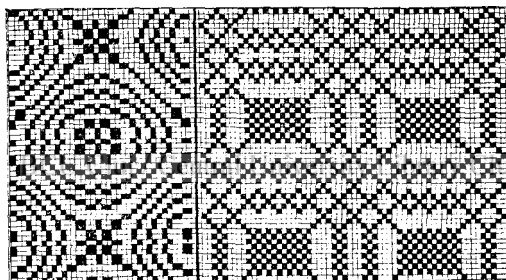

Fig. a

Fig. b

Neveditura No. 1.

Aceiași ordine de urmat ca și la neveditura în trei ițe. La început lăsăm însă câteva codlețe de iț libere, ca să nu se rupă firele dela margine.

După ce ne-am aranjat ițele, ne-am pus urzeala cu sulul pe cai, putem trece firele prin ițe. Ne punem modelul în față și începem formarea punctelor prin trecerea firelor la ițe. Modelul de neveditură dela fig. a., are 30 de puncte, pe cari le-am notat și în graficul c și pe cari le descriu mai jos:

Punctul 1: Trecem un fir prin codlețul ițului I, iar prin restul ițelor liber.

Trecem un fir prin codlețul ițului II, iar prin restul ițelor liber.

Această trecere o repetăm de patru ori, așa ca, în total să avem 8 fire prin ițe.

Punctul 2: Trecem un fir prin codlețul ițului I iar prin restul ițelor liber.

Trecem un fir prin codlețul itului III, iar prin restul itelor liber.

Această trecere o repetăm de patru ori, așa că, în total să avem și aici 8 fire prin ite.

Punctul 3: Trecem un fir prin codlețul itului I, iar prin restul itelor liber.

Trecem un fir prin codlețul itului II, iar prin restul itelor liber.

Această trecere o repetăm de două ori, așa că, în total să avem patru fire.

Punctul 4: Trecem un fir prin codlețul itului I, iar prin restul itelor liber.

Trecem un fir prin codlețul itului III, iar prin restul itelor liber.

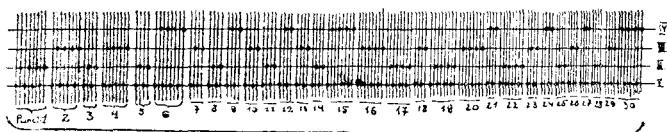

Fig. c. O singură roșetă, care se repetă, până se va termina chiară.

Fig. c

Această trecere o repetăm de patru ori, așa ca să fie în total opt fire trecute prin ite.

Punctul 5: Repetăm punctul No. 3 de patru ori, așa ca să avem opt fire.

Punctul 6: Trecem un fir prin codlețul itului I, iar prin restul itelor liber.

Trecem un fir prin codlețul itului IV, iar prin restul itelor liber.

Această trecere o repetăm de patru ori, așa ca să avem în total opt fire trecute prin ite.

Punctul 7: Repetăm punctul No. 4 de două ori, așa ca să avem patru fire.

Punctul 8: Repetăm punctul No. 3 de două ori, așa ca să avem patru fire.

Punctul 9: Repetăm punctul No. 6 de două ori, ca să avem patru fire.

Punctul 10: Repetăm punctul No. 4 de două ori, ca să avem patru fire.

Punctul 11: Repetăm punctul No. 3 de două ori, ca să avem patru fire.

Punctul 12: Repetăm punctul No. 6 de două ori, ca să fie patru fire.

Punctul 13: Repetăm punctul No. 4 de două ori (4 fire).

Punctul 14: Repetăm punctul No. 3 de două ori (4 fire).

Punctul 15: Repetăm punctul No. 6 de patru ori (8 fire).

Punctul 16: Repetăm punctul No. 4 de patru ori (8 fire).

Punctul 17: Repetăm punctul No. 3 de patru ori (8 fire).

Punctul 18: Repetăm punctul No. 4 de două ori (4 fire).

Punctul 19: Repetăm punctul No. 3 de patru ori (8 fire).

Punctul 20: Repetăm punctul No. 4 de patru ori (8 fire).

Punctul 21: Repetăm punctul No. 6 de două ori (4 fire).

Punctul 22: Repetăm punctul No. 3 de patru ori (8 fire).

Punctul 23: Repetăm punctul No. 4 de două ori (4 fire).

Punctul 24: Repetăm punctul No. 6 de două ori (4 fire).

Punctul 25: Repetăm punctul No. 3 de două ori (4 fire).

Punctul 26: Repetăm punctul No. 4 de două ori (4 fire).

Punctul 27: Repetăm punctul No. 6 de două ori (4 fire).

Punctul 28: Repetăm punctul No. 3 de două ori (4 fire).

Punctul 29: Repetăm punctul No. 4 de două ori (4 fire).

Punctul 30: Repetăm punctul No. 6 de patru ori (8 fire).

Aceste treizeci de puncte formează floarea nevediturii. Ele se repetă, până când terminăm toate firele din chiară. Trecem apoi firele prin spată, tot câte două fire împreună. Legăm apoi firele pe vergeaua sulului dinainte. Căsuțele pot să fie și mai mari decât un fir. Pot să fie două, trei sau mai multe, după gustul gospodinei și materialul ce-l are la îndemână.

Călcatul pe tălpițe: Tălpițele se leagă în felul următor: Tălpigul din dreapta de itul I, următorul de itul II, și așa mai departe.

Rostirea: Itul I cu tălpigul drept este itul pânzei, care trebuie ridicat cu trecerea fiecărui punct din neveditură.

1. Călcăm cu piciorul drept pe tălpigul itului I, cu stângul pe tălpigul itului IV; itele II, III se ridică. Batem un fir de lână prin rost. Călcăm cu ambele picioare pe tălpigul itelor II, III, IV iar itul I al pânzei se ridică. Trecem prin rost un fir de bumbac. Acum, călcăm pe tălpigul I și IV de atâtea ori, câte fire dorim să aibă punctul — după cum este de gros tors materialul.

2. Călcăm cu un picior pe tălpigul itului I cu celălalt pe tălpigul itului II. Batem prin rost un fir de lână. Călcăm apoi pe tălpigul itelor II, III, IV și batem un fir de bumbac. Repetăm de trei ori.

3. Călcăm pe tălpigul itului I și pe tălpigul itului III, iar prin rost trecem un fir de lână. Călcăm pe II, III, IV și batem un fir de bumbac.

Repetăm aceasta de trei ori — (trei fire lână — trei bumbac).

4. Repetăm No. 2 — repetăm de câte ori dorim — câte fire vrem să aibă punctul.

5. Repetăm No. 3.

6. Repetăm ca la No. 2.

7. Repetăm ca la No. 1 după dorință, având în vedere simetria punctului.

8. Repetăm ca la No. 3.

9. Repetăm ca la No. 2.

10. Repetăm ca la No. 1.

11. Repetăm ca la No. 3.

12. Repetăm ca la No. 2.

13. Repetăm ca la No. 1.

14. Repetăm ca la No. 3.

15. Repetăm ca la No. 2. Și așa continuăm mai departe începând cu călcatul pe tălpile ca la No. 1 etc., până terminăm de țesut toată urzeala pusă pe războiu.

În numărul viitor vom veni cu alte modele. Rugăm din acest loc pe toate gospodinele cari se pricep a nota diferitele nevedituri, să ni-le trimită la redacție. Noi servim pe oricine, cu nevedituri de prin plaiurile cercetate de noi.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

(Va urma).

Din colecția Dș. M. Suciuc
Lucrate de **V. M. D.**

Din comuna Cojoena, jud. Cluj

Poezie poporană.

Iesă mândra la porțiță
Neagră ca și o corbiță
Rochia-i neagră
Și ea neagră
Iată bivolița întreagă.

Tri hinteie nparătești,
Tu mândruță ce gândești;
Busoioc și măgherană
Să-i pui la bădița pană?...
Pana-i gata jumătate
Și bădița-i dus departe.

Ține-te bade de mine,
Că și io mă țin de tine...
Nu mă juca bade tare,
Că duhanu tăt îmi sare.
Joacă-mă bădiță încet,
Că duhanu tăt îl pierd.

Sorioare căprioare,
Rodeți codru de vlăstare,
Că pă iele cântă iară,
Vânt pribeag de primăvară
Și mă doare când l-ascult
Că bădița-i dus de mult.

Frunză verde trei măslin,
Vino bade, vin la mine,
Că nu mai pociu fără tine.
Frunză verde baraboi,
Câte fete'n sat la noi
Nu plătesc un usturoi;
Usturoiu-i de mâncat
Și fetile de sărutat.

Vine doru di pă vale
Și-mi aduce multă jale,
Vine trist și suspinînd,
De dragoste povestind,
Că pă unde o umblat,
Tăt de drag o întreb
Și pă unde o călătorit
Dor în inimi o răsădit.

Frunză verde foaie lată,
Când ieram la mama fată,
Măncam turtă coaptă'n vatră
Și rață pă răsătoare.
Fața-mi era ca o floare;
Dar de când m'am măritat
Și-s nevestă cu bărbat
Mănc pâne și beu la jin
La inimă puîu venin.

Frunză verde de măslin,
De când mândră ne iubim
Vremea-i să ne despărțim,
Da să nu ne ocărim.
Da mândruța zice-așe:
— Frunză verde și una,
Trandașir' mândru 'nflorit,
Doamne puțin ne-am iubit.
Lasă-te bade de plan,
Să ne mai iubim on an;
Lasă-te de gându tău,
Să ne iubim tă mereu...

Frunză verde de nuie,
Mult îmi zice maică-me:
— Tacî copile nu ofta,
Satu-i mare, fete-s multe
Una și tu îi afla

Să-ți mai stâmperi inima.
— Frunză verde de salcie,
Taci maică nu zice-așe;
Ceriu-i mare, stele-s multe
Și mai mari și mai mărunte,
Da ca luna, nu-i nici una,
De mare și luminoasă
Și ca mândra de frumoasă!...

Vecina de lângă casă,
Niciodată nu te lasă;
Când vede că-ți este rău,
Sufulcă cătrînta'n brâu
Și dă fuga la părau
Și-ți udă o năfrâmioară.
Și-o pune la inimioară.

Mândruliță, mândra mea,
Zice mamă-ta ceva,
Că-mi dai mie gurița?...
— Ba mama nimic nu zice.
Că știe, că gura-i dulce.
Măicuța nimic nu-mi face
Că și iei gura îi place.

Măgheran cu vârf ciuntat,
Unde meri bade gătat?...
— La mândruța din hăl sat...
— Păși, păși, păși bade mai tare;
Că mândruța ta chiar moare;
Frate-so-i ține lumina,
Mă-sa cu mare năcaz;
Taie pânză po obraz;
Tată-s'o scânduri cioplește,
Sieriu nou de-i pregătește.

Bade'n casă o intrat
Și de ie s'o-apropiat,
Ie din gură o cuvântat:
— Stânje frate lumina,
Taci soră nu te cânta,
Mamă pânza n'o tăia,
Că nu mi-o vinit moartea...
Numa dor di la badea...

De doru bădicului,
Mă dusei într'o grădină
Și plânsăi o săptămână,
Sub o tufă de ghiorghină,
Până s'o făcut fântână;
Fântână cu apă bună,
Ce străgă sara pă lună:
— Hai bade la apă bună!
— Be mândră și tu din ie
Și uită dragostea me.

Frunză verde ca palma,
Ieste-o fată ca mama
Și-o jurat pă jurători,
C'o purtat on car cu flori
Și-o căruță de bertite
Și-o scufiță cu inele
Și-o baltă de ruminele.

Mândră, mândrulița me;
Dacă-i fi nevasta me,
Ca p'o doamnă te-aș purta
Și, mândră, nu te-aș lăsa
Nici soare să te pârlească,
Nici apă să te stropescă.

Mă bădiță, păr sucit,
De mult nu ne-am întâlnit;
Că furnica, de-i furnică
Și umblă pă sub pământ,
Să'ntălesc din când în când.
— Foaie verde jiuăre,
Mândro, mândrulița me
Ne-am iubit amu-i on an,
Ne-o despărțit on dușman;
On dușman, prietin cu tine,
Nu i-ar da Dumnezo bine!...
Mânruțo, cât te-am iubit,
Jiuărele-o răsărit.
Hai mândro să le culejem
Și să le'mpărțim în două,
Să'ncepem dragoste nouă.

Samănă mândruță flori;
Io să viu sara pă lună,
Să culejem împreună.
Io să sărut florile,
Să cred că ți-s mânurile.
Să sărut o floricea,
Să cred că-i gurița ta.

Din colecția „VLĂSTARUL”.

Oameni de seamă.

Ioan Olteanu.

(Urmare).

În numărul trecut al revistei, am redat viața vrednicului fiu al Câmpiei Ioan Olteanu. Întrucât în jurul lăsamântului, ungerii au creiat o mulțime de dificultăți, ținem să le menționăm și pe acestea; mai ales, că sunt în legătură cu viața românească a satului Cojocna dela anii 1890 până la 1904.

Suma de 100.000 lei fiind destinată pentru cultura poporului român, în care ungerii simțeau obstacolul cel mai greu de distrus, s'au căutat toate posibilitățile, ca această avere să treacă ori unde, în mod divizat, dar niciodată să nu servească un singur scop și mai ales un scop de afirmare etnică românească prin cultură.

Scrisorile ce urmează, întreținute între Asociație și parochia Cojocna, ne vor da o icoană clară a tuturor frământărilor. Urmează aceste scrisori în ordinea lor, așa cum mi-s'au pus la îndemână de către protopopul Giurgiu Valeriu, din Cojocna, căruiia îi aduc mulțumirile noastre și din acest loc.

Iată scrisorile:

PREA ONORATE DOMNULEE

La stimabila D-Tale scrisore din 22 decembre 1891 adresată Presidintului Asociațiunei Transilvane pentru literatura și cultura poporului român, în afacerea distribuirei venitului din fundațiunea fericitului Ioan Oltean, menit pentru nepoții săi, din Cassa Asociațiunei, am onore a-Ți notifica, că prin hârtia presidială dto 29 decembre 1891 No. 498, s'au avisit cassa a solvi la cuita formală competențele maioreanului Ioan Fechete, ăr cele ale minoreanului Alexandru Fechete ale transpune scaunului orfanal de acolo.

In urma acestora Te invit a presenta cuita maioreanului preste suma de lei 1095 fl. 5 C X — una mie nouăzeci și cinci floreni și 5 b + va. timbrată corespunțător după scoala II ăr subscrierea primitorului legalisată prin notariul public. In contextul aceleia va fi a se pune apriat, că primitorul cu suma aceasta, este pe deplin escontentat din remășița testatorelui Ioan Oltean, și că abdice de a și mai forma asupra aceleia vre altă pretensiune, fiă, din orice titlu.

După sosirea acestei cuite i se va trimite pe speșele sale imediat suma cuitată pe postă, ori dorind Prea Onorat D TA a redica această sumă ca plenipotențiat, vei binevoi a mai alătura la cuită și plenipotenția prin care ești imputernicit a redica această sumă în numele eredelui Ioan Fechete, de asemenea legalisată la notariul public.

Aceste, comunicându-Țile la însărcinarea presidelui, pe lângă espresiunea stimei deosebite sum al Prea Onorat D-Tale.

Sibiu în 5 Ianuarie 1892.

gata spre servire

GERASIM CANDREA m. p.
adv. casariu.

Urmează altă scrisoare:

Sibiu în 12 Ianuarie 1892.

PREA STIMATE DOMNULE PROTOPÓPE!

La cuita D-Vostră pr. 1095 fl 56 k. Ve trimit aici în coveră suma de 1046 f. 08 ăr cât face în realitate competența eredelui Ioan Fechete, și numai din eròre, vi sa scris ca competența face 1095—56. Suma întreaga a fost 2112 f 12 h. Din cari detragendu-să 1% taxă de administrare a rămas 2091 fl. 00 ăr lengd cari mai adoogendu-să f

f. 17 i ca interese dă suma de lei 2092 fl. 17 K din cari diumetate face 1046 fl. 8 K va. pe cari vii trimit, — cu acea observare că atât s'a indus ca erogate la jurnalul de casă.

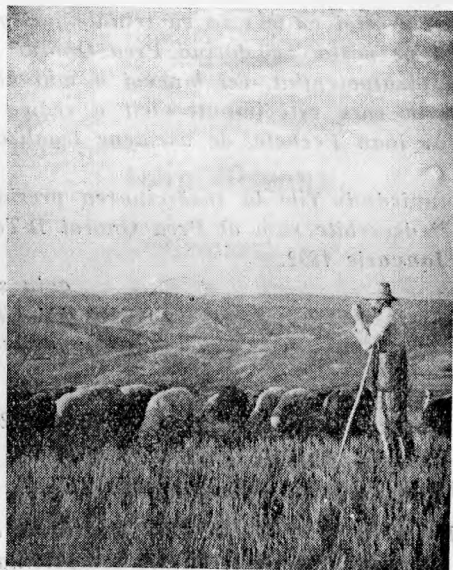
Primiți asigurarea distinsei mele stime, cu care sum.

Al prea Onorat DTale
gata spre servire
Gerasim Candrea, casar m. p.

V. M. Delureanu

(Va urma).

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cojocna. — Cu oile la Cruce. — Cpt. Șutu.

Bărâi. — Moşneag. — Cpt. Şutu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cojoena. — Cu amiaza. — Cpt. Şutu.

Protopopul Ioan Hațiegan.

de Dr. Simion Nemeș.

Una dintre figurile proeminente a deceniilor din urmă a fost protopopul Ioan Hațiegan. O mândrie nu numai a comunei Cojocna, dar și a județului nostru. Activitatea sa pe teren bisericesc și național era însă departe cunoscută în întreg Ardealul.

Născut la 1847 în comuna *Intregalde* jud. Alba, provenea din regiunea munților Apuseni, leagănul tuturor mișcărilor naționale și de afirmare a independenței neamului românesc din Ardeal. Incepând școlile primare în comuna Ighiu, unica școală românească pe vremea aceea în acest ținut, a continuat la școlile catolice din cetatea Alba-Iulia până la cl. III de liceu, când în urma unui conflict cu un profesor săcui a părăsit Alba-Iulia: S'a înscris în anul 1864-65 la liceul din Blaj, unde în vara anului 1868 a terminat liceul și a luat examenul de maturitate (bacalauriat). La dorința părinților săi, și înflăcărat de dorința de a servi biserica, a intrat în *seminarul domestic archidieceșan*, unde în anul 1872 a absolvat cursul teologic „*Eminentis ex omnibus studiis*“.

Pentru a ajunge cât mai repede în contact cu poporul și a-i servi interesele, nefiind post vacant de preot în archidieceză, a ocupat un an docentura din Roșia Abrudului, iar în anul 1873 a fost chemat de Mitropolitul Vancea ca să facă serviciul de cancelist metropolitan în birourile archidieceșene, unde avea plata de 20 fl. lunar și vipt la masa metropolitană.

În anul 1874, la vârsta de 27 ani s'a hotărît să iasă „*in curam animarum*“ și oferindu-i-se parohia Tritul de sus jud. Turda s'a căsătorit cu Aurelia Deac fiica preotului Nicolae Deac, din Tăureni jud. Turda la 17 Sept. 1874, fiind apoi numit de paroh al Tritului de sus.

Fiind un teolog distins și preot cu calități intelectuale superioare, colegii lui în proximal sinod protopopesesc l-au ales de notar tractual la protopopiatul Beiului, iar nu mult după aceasta devenind vacant scaunul de protopop al Beiului, a fost încredințat cu conducerea tractului până la contopirea acestui tract cu Tractul Turdei, când în noul tract de Turda iarăși a funcționat ca notar tractual până la 1881 când a fost denumit paroh și vice protopop al tractului Dârgea cu sediul în comuna Fizeș (atunci jud. Solnoc Dobâca). La 1884 a fost numit paroh al comunei Dârgea și cu această ocaziune a mutat și sediul protopopesesc în această comună. În această calitate a funcționat dela 1884—1902 când a fost numit paroh și protopop al tractului Cojocna.

În calitate de administrator al bunurilor bisericești avea o

preocupare de căpetenie pentru ținerea în bună stare a clădirilor bisericesti. În prima parohie, Tritul de sus, a făcut reparații fundamentale la biserică acoperindu-o din nou și clădind noi case parohiale, toate superedificatele necesare unei bune gospodării. În Fizeș a renovat biserica din fundament, deasemenea și locuințele parohiale. În Dârgea deasemenea primul lucru a fost renovarea bisericii și a caselor și construirea unei noi clădiri școlare, care lipsea.

În această epocă guvernării unguri duceau o politică de înlocuire a școlilor românești cu școlile de stat ungare și sub pretextul că școlile confesionale românești sunt neîncăpătoare și nehygienice, le închideau și construiau școli de stat cu limba de propunere maghiară.

Protopopul Hațiegan era și aici la înălțimea chemării sale. Pătruns în adâncul sufletului său de necesitatea școlilor naționale române, a întreprins o adevărată campanie pentru construcții de școli. A făcut eforturi mari și prin îndemnuri și jertfe în scurt timp a clădit școli confesionale noi în 15 comune și a reparat și modernizat școlile deja existente în 3 comune. În afară de aceasta a ridicat biserici noi în 4 comune și a renovat bisericile în 8 comune. Aproape în toate comunele din administrația sa a reconstruit casele parohiale și toate edificiile economice. Cu mult simț de gospodărie și de prevedere economică a întemeiat în fiecare comună magazine de cereale a bisericilor, un fel de cooperative de valorizare și aprovizionare cu cari și azi s'ar putea mândri cooperatorii noștri.

Pentru ridicarea moralității publice din regiunea sa, a reînființat pelerinajul la mănăstirea *Strâmba*, aflătoare pe teritoriul tractului său, unde se făceau impozante procesiuni la sărbătorile Sf. Mărie și Ziua Crucii. Cu această ocaziune se făceau manifestații creștinești cu 20—30 preoți și 4—5000 credincioși.

Preluând administrarea tractului Cojocna din primul moment a observat lipsa unui locas de rugăciune potrivit importanței centrului tractului și poziției de oraș cu băi în apropierea Clujului (biserica veche de lemn era din 1716). Abia s'a însăunat în locul de protopop al Cojocnei, și a început o propagandă extraordinară pentru adunarea fondului de construire a unei noi biserici. Puterea lui de convingere era atât de mare și aproape magică, încât în mai puțin de 2 luni a avut asigurat fondul necesar pentru noua biserică și încă în vara anului când a sosit în Cojocna (1902) a început construirea bisericii. Și, ca prin minune, a știut aduna la jertfa creștinească pentru construirea bisericii pe toți locuitorii comunei în majoritate de alte confesiuni (unguri, rom. cat. reformați și unitari) ca să nu mai vorbim de frații ortodocși, cari se întreceau cu uniții a contribui cu cât mai mult la ridicarea noului păcas.

Încă în toamna aceluiaș an biserica a fost terminată și predată uzului. Puterea lui de convingere era inepeizabilă. Abia acoperite jertfele de bani pentru construirea bisericii a știut aduna însemnate sume de bani pentru inzestrarea bisericii cu obiectele necesare (icoane, picturi, scaune, altar etc.) Abia după 2 ani a putut iarăși din ofranda publică ridica casele parohiale noi corespunzătoare tuturor cerințelor moderne, cari și până azi sunt o mândrie a comunei, a parohiei Cojocna.

Ca și în tractul Dârgea a introdus și în Cojocna peregrinajul creștinesc la serbările Sft. Marii. În noua biserică deja în anul 1903 s'a făcut primul peregrinaj cu impozante serbări bisericești, care au atras atențiunea lumii creștine de departe cu mult peste hotarele tractului și din an în an aceste serbări s'au permanentizat, astfel ca și azi creștinii la sărbătoarea Sft. Marii aleră din mari depărtări la icoana Maicii Domnului din biserica protopopului Ioan Hațiegan.

În afară de serbătorile anume alese pentru peregrinagiu, protopopul Hațiegan cu figura lui de Patriarch atrăgea lumea creștină și cu alte ocazii la rugăciunile sale din biserica din Cojocna. Toate Duminecile și sărbătorile erau zile de peregrinaj. Și ca un adevărat ocrotitor sta în orice vreme la dispoziția celor cari îi căutau rugăciunea și mângâierea. În aceasta calitate de ocrotitor de suflete nu era numai a credincioșilor din comună sau din tractul protopopesc. Faima lui de nămgâietor și îndrumător în cele creștinești ajunsese departe peste comunele păstorite de el. Adeseori vedeai credincioși cântând rugăciunile lui din satele îndepărtate a Câmpiei, din satele tractului Sărmaș, Luduș sau Turda.

Puterea lui de muncă era neîntrecută. Cu o rară conștiințiositate făcea întreaga liturghie în fiecare zi. Clopotul bisericii lui Hațiegan aviza în fiecare dimineața la orele 3 iarna, vara, începerea zilei de lucru cu slujba Dumnezeiască. Intrarea în biserică în zorii zilei era un îndemn spre muncă a locuitorilor. Adesea auziai spunându-se: să începem și noi la lucru, căci popa-i în biserică.

Pe lângă toată ocupațiunea intensă pe teren bisericesc protopopul Ioan Hațiegan își găsea timp pentru a desvolta o pronunțată activitate și pe teren cultural și național.

Înainte de războiu era un stâlp al românismului în locul unde se afla. Nu era manifestatie de cultură, adunare populară, conferințe, petreceri populare, cari să nu fi fost patronate de dânsul, dându-le autoritatea și seriozitatea cuvenită, de cari aveau nevoie pentru a servi scopul pentru care se făceau.

Membru activ al Astrei, a înființat o agentură pentru Cojocna a despărțământului Cluj, împărțind cărți și gazete mem-

brilor și ținând conferințe instructive mai ales cu contribuția studenților universitari din Cluj.

În luptele naționale era conducătorul firesc a Românilor din Cojocna și cu tactul său deosebit și cu autoritatea de care se bucura înaintea conducerii de pe atunci a comunei, știa întotdeauna să apere interesele românilor în fața oricăror instanțe.

Era primul îndrumător nu numai în chestiuni administrative, ci și în cele juridice.

În vremea războiului a știut să țină aprinsă flacăra sentimentului național în toate inimile românești și vărsa din greu nădejdea în inimile îngrijorate, asigurându-i pe toți că sfârșitul războiului nu poate fi decât ajungerea idealului național.

Pe cei rămași acasă i-a știut mângăia și încuraja pentru a munci și a fi pregătiți sufletește pentru momentul cel mare ziua învierii tuturor românilor.

După războiu deși la vârsta înaintată, a luat parte la toate manifestațiile românești, fiind primul conducător al comunei sale în aranjarea spre viața românească a treburilor publice.

Era pururea neobosit și știa să fie în tot locul, unde prin prezența sa credea că-și servește neamul și țara. A luat parte activă și în luptele politice de după războiu, ca membru conducător a P. N. T., fiind primul președinte de alegere a circumscripției Cojocna și fiind totdeauna în fruntea mișcării maselor pentru lupta libertăților cetățenești.

A avut o viață plină de luptă și de muncă pe toate ferenele și a avut fericirea să-și vadă munca încoronată cu depline succese.

A avut o viață casnică fericită și mulțumită, o familie distinsă și de elită. A crescut 7 feciori, cari toți excelau prin calitățile lor sufletești și intelectuale, fiind suprema mândrie a părinților, cinci cari trăiesc și azi, adevărați luceferi a vieții noastre din Ardeal și stâlpi de fală a nemului nostru întreg.

Nici nu se putea încheia o viață de om mai frumos, ca ajungând să-ți vezi neamul reintregit după așteptarea de vecuri, să vezi viața nouă a statului român întregit și să vezi în această nouă viață că și Tu ai dat partea de leu prin cei cinci feciori puși toți la locuri înalte de conducere, contribuind astfel în cea mai mare măsură la noua așezare a statului nostru, la croirea căii de progres și civilizațiune.

Cu toată această înaltă satisfacție în viață, mulțumire și fericire, protopopol Hațiegan cu sufletul său adânc creștinesc și curat a avut și momente de nemulțumire. Necunoștința oamenilor, pentru cari se jertfea atât de mult să le facă bine îl supăra câteodată.

Iată ce scrie chiar dânsul în niște note biografice găsite introduse în o carte numită pomelnic și păstrată în altarul bi-

sericei, unde însemna tot ce era mai important în legătură cu administrarea parohiei și a bisericei:

Până când scriu aceste șire s'au împlinit 29 ani în preoție și 21 ani în protopopie, — și deși în familia mea am fost fericit, căci mi-a dat Dzeu o soție bună, credincioasă și inteligentă care de multe ori m'a consolată și îndreptat în necazurile vieții, ca un înger păzitor, afară de aceea am avut copii buni și ascultători, cari au învățat bine, au fost supuși și ascultători de mai marii lor, și niciodată după ei rușine nu am avut, ci am fost fălos cu ei, totuși pot zice cu inima liniștită, că toată viața mea, mi a fost plină de valuri și neliniștită, din acea simplă cauză, că pururea și ca Preot din 1874—1882, și și ca Protopop din 1882 I—II până în prezent, pururea m'am nizuț că în comunele mele subordonate, se fac ordine bună. se fac școli, Biserici, căși parohiale etc. — Să aduc poporul și tinerimea la moralitate, totuși având totul cu oameni neascultători, indiferenți și cerbicoși, fiind în veci iritat, căci am fost om sangvinic, și deci dacă nu puteam face pace, liniște, ori să-mi ajung scopul salutariu spre binele comun, eram neodihnit, ba fiind și morbosu nu mâncam zile întregi. Făcut'am tuturor toate, după zis-a S. Ap. Pavelu, ca pre toți să-i dobândesc! — Și zic cu sufletul odihnit, că la nimenea rău cu intențiune nu am făcut. Am răbdat batjocurile și clevețele dușmanilor destule ori! Și Dzeu mi-a ajutat, că tot ei au rămas învinși! Și numai aceea m'a durut și mă doare, că tuturor a celorlora cărora bine le-am făcut, tot cu rău mi-au răsplătit! Cu acesta am fost om fără de noroc în viață! Și mult m'am supărat pentru aceasta“.

Aceasta a fost scrisă la 12/12—1930. Cred însă că în frumoasa viață care a mai trăit-o după aceasta de multe ori a uitat lipsa de recunoștință a oamenilor. Indeosebi noua viață românească în patria întregită cred că de multe ori i-a dat liniștea sufletească dorită și a trecut peste răutatea unor oameni cu suflet pătat de răutate și invidie și le-a considerat incidente trecătoare.

După o viață plină de muncă, de griji, de lupte, de frământări și de rezultate frumoase, bătrânul preot la vârsta lui de patriarch, era dornic de o viață mai liniștită, unde se vadă pe alții muncind în ogrul Domnului și dânsul desfătându-se în culegerea rodului din ogrul bine lucrat cu satisfacția de a fi fost între cei dintâi propagatori a ideilor de moralitate și cinstite desăvârșită în aceste ținuturi.

În afară de această dragostea nețărnută față de țiii lui, cari prin o fericită întâmplare toți erau în Cluj în funcții înalte de stat și dorind ca spre sfârșitul vieții să fie mai aproape de copiii săi a hotărât să se retragă din conducerea efectivă a protopopiatului Cojocna și ca pensionist a trăit ultimii ani

în orașul Cluj aproape de fiii și nepoții lui pe cari îi iubea atât de mult. Aici a trăit în tihnă bine meritată. Figura lui de patriarh împodobește în fiecare Duminică Biserica Schimbării la față, unde de multe ori servea la altar alături de fețele bisericesti a episcopiei Clujului. Aici la adânci bătrânețe, după o frumoasă viață familiară a avut marea durere de a pierde soția, cu care a trăit împreună o viață fericită de 60 ani.

După aceasta lovitură, falnicul stâlp al bisericii mult nu a mai trăit. Astfel la 3 ani și-a dat sfârșitul la adâncă vârstă de patriarh, la 84 ani.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Citiți și răspândiți

„Vlăstarul Câmpiei“

In această revistă ne străduim să adunăm întreaga comoară etnică, caracteristică românească, din Ardeal și în special din partea numită „Câmpia Ardealului“.

St. Domnule Abonat,

*Vă comunicăm, că Vă trimitem revista dela data de
----- pe care ați primit-o până azi. DV. ne
patorați cu suma de Lei ----- pe cari Vă rugăm în
mod stăruitor să binevoiți a ni-i trimite. Treccm prin
greutăți materiale așa de mari, încât sprijinul DV. ne
salvează. Nu ne îndoim și suntem convinși, că ne înțele-
geți munca și greutățile și ne veți da prețiosul DV. ajutor.*

Primiți sincerile noastre mulțumiri.

Administrația.

Cărți—Reviste.

- „Catedra” Anul VII, No. 1—2. Galați.
„Viața Ardealului” Anul I, No. 6—7. Cluj.
„Școala Noastră” Anul XI, No. 4—5—6. Zălau.
„Înșir’te Mărgărite” Anul II, No. 13—14. Iași.
„Orientări” Anul III, No. 6. Moinești—Bacău.
„Crainicul Cetății” Anul II, No. 3—4. Burdujeni.
„Cuvânt-Bun” Anul VII, No. 9. București.
„Foaia Noastră” Anul IX, No. 445, 446, 447, 448. Cluj.
„Chemarea Românilor” Anul II, No. 15. Cluj.
„Vraja Mării” Anul I, No. 8. Constanța.
„Vestitorul” Anul X, No. 15—18. Oradea.
„Școala și familia de mâine” Anul VII, No. 67. București.
„Marea Noastră” Anul VIII, No. 24—25. Constanța.
„Tinerimea Patriotică” Anul I, No. 2. București.
„Rădăi Soare” Anul IV, No. 1. Blaj.
-

Aducem călduroase mulțumiri D-lui Dr. DUNCA EUGEN, pentru ajutorul bănesc acordat revistei noastre.

Urăm tuturor cititorilor și abonaților revistei noastre Sărbători fericite.

Revista CATEDRA — atât de necesară pentru educația tineretului și cultura poporului — a intrat în anul VIII.

No. 1-2 Sept.-Oct. a. c. are un bogat, variat, interesant material, ales cu grijă și gata aranjat pentru a fi utilizat: teatru școlar, poezii, dialoguri, anecdote, lecturi și frumoase ilustrații.

Recomandăm revista CATEDRA care e de mult folos pentru organizarea serbărilor școlare. Se poate comanda în Galați, Str. Cuza-Vodă No. 45. Abonament 60 lei, — pentru școlari 40 lei.
